

**Sygn. akt I C 763/19**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 14 października 2020 roku**

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

**Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki**

**Protokolant: Edyta Szmigiel**

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2020 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. (...) z siedzibą w W.**

przeciwko **R. T.**

**o zapłatę kwoty 6 240,98 zł**

- I. zasądza od pozwanego **R. T.** na rzecz strony powodowej **G. (...) z siedzibą w W.** kwotę **4 027,90 zł** (cztery tysiące dwadzieścia siedem złotych dziewięćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;
- II. w pozostałej części powództwo oddala;
- III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę **689,73 zł** tytułem zwrotu części kosztów procesu.

**Sygn. akt I C 763/19**

## UZASADNIENIE

Strona powodowa G. (...) z siedzibą w W. w pozwie w postępowaniu upominawczym wniesionym do Sądu Rejonowego w Elblągu wniosła o zasądzenie od pozwanego R. T. kwoty 6 240,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. 13 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego i kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu podała, że pozwanego i Bank (...) SA łączyła umowa bankowa z dnia 06.08.2015 r. oraz umowa bankowa z dnia 18.03.2015 r., na podstawie której Bank udostępnił pozwanemu środki pieniężne na zasadach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku wymagalnych kwot w wysokościach i w terminach określonych w umowie. W związku więc z naruszeniem przez pozwanego postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Na skutek złożonego przez Bank pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu, umowa uległa więc rozwiązaniu. Dalej strona powodowa podała, że w dniu 22.06.2017 r. Bank (...) SA zawarł z D. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu wierzytelności, która obejmowała też wierzytelność względem pozwanego z tytułu wskazanej umowy bankowej. W dniu zaś 10.07.2017 r. (...) zbył tę wierzytelność na rzecz U. 3 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Następnie U. 3 (...) w wyniku zawarcia Umowy przelewu wierzytelności z dnia 10.11.2017 r. zbył na rzecz powodowego Funduszu między innymi roszczenie względem pozwanego wynikające z

umowy bankowej, o której mowa w pozwie. Dowodem skutecznego nabycia przez nią dochodzonego roszczenia jest również Wyciąg z elektronicznego załącznika do Umowy przelewu wierzytelności z dnia 10.11.2017 r., który obejmuje wykaz wszystkich nabytych wierzytelności w ramach zawartej umowy cesji, w tym wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu. Powołana umowa sprzedaży wierzytelności oraz jej załącznik zostały ograniczone o informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Powodowy Fundusz wskazał też, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że wnosi o wydanie nakazu zapłaty na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego, albowiem dane ujmowane w tych księgach oraz w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód tego, iż określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. W świetle zaś art. 194 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego ma walor dokumentu prywatnego. Wprawdzie moc dowodowa takiego dokumentu jest słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, iż ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym, jednakże nie przeszkadza to, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów uznał treść dokumentu prywatnego za zgodny z rzeczywistym stanem rzeczy. Wreszcie strona powodowa wskazała, że na dochodzone przez nią roszczenie składa się: kwota 5 945,65 zł stanowiąca niespłaconą należność główną i kwota 295,33 zł stanowiąca sumę odsetek umownych i odsetek za opóźnienie w spłacie zobowiązania. Roszczenie zaś stało się wymagalne z dniem 21.03. 2016 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Elblągu w dniu 4 września 2018 r. pod sygn. akt X Nc 44594/18 uwzględniono powództwo w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości i wnosząc, z uwagi na zarzut niewłaściwości miejscowej, o przekazanie sprawy tutejszemu Sądowi oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu przede wszystkim zaprzeczył wszystkim faktom i twierdzeniom strony powodowej, poza wyraźnie przyznanymi. Potwierdził, że zawarł umowy z Bankiem (...) SA we W. Oddział w B.: w dniu 6.08.2016 r. o numerze (...) i w dniu 15.06.2016 r. o numerze (...), jak też i to, że (...) SA w drodze cesji z dnia 10.11.2017 r. przeniósł wierzytelności z powyższych umów na rzecz powodowego Funduszu. Przed przeniesieniem jednak wierzytelności L. - pełnomocnik (...) SA – w dniu 5.09.2016 r. wezwał go do zapłaty i uzgodnił z nim dobrowolną spłatę zadłużenia wynikającego z w/w umów oraz wskazał numer konta wpłat (...) SA, na które zadłużenie uregulował w uzgodnionym czasie w kwocie 13 175,11 zł. W tym stanie faktycznym jego sprzeciw jest więc w pełni uzasadniony, gdyż wierzytelność została uregulowana przez niego jeszcze przed dokonaniem cesji wierzytelności przez Bank (...) SA we W. na rzecz powodowego Funduszu oraz przed wniesieniem pozwu.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy w Elblągu stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

W piśmie procesowym z dnia 4 czerwca 2019 r. pozwany, reprezentowany już przez zawodowego pełnomocnika, podtrzymał wszystkie wnioski procesowe zgłoszone w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a ponadto wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów:

- z pism: do (...) Banku (...) SA z dnia 21.03.2019 r. oraz odpowiedzi na w/w pismo, udzielone przez Rzecznika Klienta Banku w dniu 24.04.2019 r., na okoliczności, iż należność z umowy nr (...) uregulował „na rzecz powoda w całości jeszcze przed wniesieniem pozwu w sprawie I C 438/17” oraz że wierzytelność obecnie dochodzona przez powoda z umowy o kredyt nr (...) z dnia 6.08.2015 r. została spłacona w okresie od dnia 15.09.2016 r. do dnia 25.10.2017 r., tj. przed wniesieniem pozwu;

- z przelewu bankowego z dnia 25.10.2017 r. „na rzecz powoda” kwoty 445 zł tytułem odsetek za opóźnienie spłat raty kredytu, na okoliczność końcowego „rozliczenia się z powodem”.

Wskazał, że zgłoszone wnioski są w pełni uzasadnione, gdyż służą wyjaśnieniu sprawy i nie są spóźnione, gdyż o tych faktach dowiedział się dopiero w dniu 24.04.2019 r., po otrzymaniu pisma Rzecznika Klienta Banku, a wcześniej strona powodowa ukrywała te fakty, co spowodowało nawet niekorzystny wyrok dla niego w sprawie I C 438/17.

W piśmie procesowym z dnia 24 stycznia 2019 r., skierowanym jeszcze do Sądu Rejonowego w Elblągu, nowy pełnomocnik procesowy strony powodowej poinformował, iż z dniem 29.10.2018 r. G. (...) z siedzibą w W. zmienił nazwę na G. (...) z siedzibą w W.. W załączeniu przedłożył odpis z Rejestru Funduszy Inwestycyjnych, gdzie pod nr. (...) widnieje powodowy Fundusz oraz akt notarialny z dnia 29.10.2018 r., obejmujący protokół z oświadczenia o zmianie statutu, na okoliczność treści dokonanej zmiany i obecnego brzmienia nazwy powodowego Funduszu.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 3 lipca 2019 r., uwzględniając wniosek pozwanego, Sąd zobowiązał pełnomocnika strony powodowej do złożenia w terminie 14 dni od daty doręczenia zobowiązania odpisów wyciągów z rachunków bankowych Banku (...) SA na potwierdzenie kwoty, jaka została spłacona przez pozwanego z tytułu umów bankowych wskazanych w pozwie na dzień dokonania cesji wierzytelności, jednak w wyznaczonym terminie pełnomocnik strony powodowej nie wykonał tego zobowiązania.

W piśmie procesowym z dnia 20 września 2019 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, że poza sporem jest fakt, iż pozwany zawarł z Bankiem (...) SA umowę o limit kredytowy w rachunku osobistym nr (...) 7664 dnia 11.05.2015 r. w wysokości 6 800 zł, z którego przed wypowiedzeniem umowy w dniu 3.08.2016 r. (...) SA pobrał kwotę 2 119 zł. Następnie pozwany zawarł z (...) SA umowę kredytową nr (...) w wysokości 13 175 zł. na rachunek nr (...). Ponadto pozwany zawarł z (...) SA umowę o kartę kredytową w dniu 18.03.2015 r. nr (...) na kwotę 5 991,26 zł. Odnośnie zaś spłat przedmiotowych umów w ratach uzgodnionych z pełnomocnikiem reprezentującym (...) SA z Kancelarii (...) wskazał, że pozwany wywiązywał się terminowo z tego obowiązku, w okresie od dnia 11.08.2016 r. do dnia 30.08.2016 r. dokonując wpłat na kwotę 4 509,29 zł. Z kolei w okresie od 21.09.2016 r. do 04.01.2017 r. wpłacił na konto wskazane przez pełnomocnika „powoda” kwotę 13 620 zł, zatem ogółem na wskazane konta i w ustalonych ratach wpłacił na rzecz (...) SA kwotę 20 248,29 zł. Podkreślił, że cała ta kwota była znana stronie powodowej w dniu 19.12.2017 r., tj. w dniu zawarcia umowy cesji wierzytelności.

Na rozprawie w dniu 16 września 2020 r. pełnomocnik pozwanego złożył do akt sprawy dwa pisma kierowane do pozwanego przez (...) SA w Ł. z dnia 3 marca 2020 r. i z dnia 2 czerwca 2020 r., wzywające pozwanego do zapłaty zadłużenia na rzecz strony powodowej w niniejszej sprawie z tytułu wierzytelności wynikającej tylko z umowy nr (...).

### ***Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

Pozwanego R. T. i Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą we W. (obecnie (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W.) łączyły umowy bankowe: umowa kredytu nr (...) z dnia 06.08.2015 r., na rachunek nr (...), oraz umowa o kartę kredytową nr (...) z dnia 18.03.2015 r., na podstawie których to umów Bank udostępnił pozwanemu środki pieniężne na zasadach określonych w tych umowach. Pozwany nie wywiązał się jednak z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku wymagalnych kwot w wysokościach i w terminach określonych w umowach. Na skutek złożonych przez Bank pozwanemu oświadczeń o wypowiedzeniu, umowy te uległy więc rozwiązaniu.

W dniu 22.06.2017 r. Bank (...) SA z siedzibą we W. zawarł z D. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu wierzytelności, obejmującą między innymi wierzytelność względem pozwanego z tytułu wskazanych wyżej umów bankowych. W dniu zaś 10.07.2017 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zbył tę wierzytelność na rzecz U. 3 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Wreszcie U. (...), w wyniku zawarcia Umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 listopada 2017 r., zbył na rzecz strony powodowej G. (...) z siedzibą w W. między innymi wymagalną wierzytelność wobec dłużnika.

**Dowód:** wyciąg z ksiąg rachunkowych G. (...) nr (...) z dnia 26 lipca 2018 r., odpis umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 listopada 2017 r.

(...) SA we W. pismem z dnia 19 grudnia 2017 r. zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności na rzecz strony powodowej, z umowy kredytu nr (...) z dnia 6 sierpnia 2015 r. oraz karty kredytowej nr (...) z dnia 18 marca 2015 r., na łączną sumę 5 991,26 zł według stanu na dzień 19 grudnia 2017 r., obejmującą: kwotę 5 945,65 tytułem należności głównej i kwotę 45,61 zł tytułem naliczonych przez stronę powodową odsetek za opóźnienie od 06.11.2017 r.

**Dowód:** kserokopia zawiadomienia o cesji wierzytelności z dnia 12 grudnia 2017 r. skierowanego do pozwanego.

Na kwotę wymagalnego zadłużenia pozwanego zgodnie z W. z ksiąg rachunkowych powodowego Funduszu składały się: kwota 5 945,65 zł tytułem kapitału i kwota 295,33 zł z tytułu odsetek. Z W. z elektronicznego załącznika do Umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 listopada 2017 r. wynika zaś, że wierzytelności pozwanego obejmowały: kwotę 2 360,35 zł z umowy zawartej w dniu 06.08.2015 r. i kwotę 4 027,90 zł z umowy zawartej w dniu 18.03.2015 r.

**Dowód:** W. z ksiąg rachunkowych G. (...) nr (...) z dnia 26 lipca 2018 r., W. z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 listopada 2017 r.

Pismem z dnia 16 kwietnia 2018 r. strona powodowa wezwała natomiast pozwanego do wpłaty kwoty 367,55 zł tytułem części zadłużenia z umów zawartych z Bankiem (...) SA.

**Dowód:** odpis pisma strony powodowej skierowanego do pozwanego z dnia 16 kwietnia 2018 r.

Pozwany R. T. zawarł też z Bankiem (...) SA we W. umowę o limit kredytowy w rachunku osobistym nr (...) 07667664 dnia 11 maja 2015 r. w wysokości limitu 6 800 zł. W związku z przekroczeniem limitu i brakiem spłat strona powodowa pismem z dnia 3 sierpnia 2016 r. wypowiedział umowę rachunku bankowego i wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w wysokości 7 056,07 zł według stanu na dzień 3 sierpnia 2016 r.

Pozwany wezwany został pismem z dnia 2 grudnia 2016 r. przez (...) SA w imieniu Banku do spłaty zadłużenia z tytułu umowy o (...) w wysokości 7 261 zł według stanu na dzień 2 grudnia 2016 r., na rachunek nr (...).

Przed tutejszym Sądem toczyła się sprawa z powództwa Banku (...) SA we W. przeciwko pozwanemu o zapłatę kwoty 7 186,90 zł wraz z odsetkami (sygn. akt I C 438/17), wynikającej z zaległości pozwanego z tytułu powyższej umowy o limit kredytowy, w której to sprawie zapadł prawomocny wyrok uwzględniający powództwo w całości.

**Dowód:** dokumenty znajdujące się w aktach sprawy tut. Sądu o sygn. akt I C 438/17.

Pismem z dnia 5 września 2016 r. pozwany został wezwany natomiast przez (...) SA w imieniu Banku do spłaty zadłużenia z tytułu kredytu nr (...) w wysokości 13 175,11 zł według stanu na dzień 5 września 2016 r., na rachunek nr (...).

**Dowód:** kserokopia wezwania do zapłaty z dnia 5 września 2016 r.

Pozwany po otrzymaniu wezwania z dnia 5 września 2016 r. uzgodnił telefonicznie z przedstawicielem (...) SA ratalną spłatą zobowiązania ujętego w wezwaniu i w okresie od 15 września 2016 r. do 15 września 2017 r. z rachunku J. T. dokonano przelewów na wskazany rachunek (...) w następującej wysokości: 15.09.2016 r. - 520 zł, 21.09.2016 r. - 5 000 zł, 2.10.2016 r. - 520 zł, 1.11.2016 r. - 520 zł, 5.12.2016 r. - 520 zł, 4.01.2017 r. - 520 zł, 5.02.2017 r. - 520 zł, 5.03.2017 r. - 520 zł, 5.04.2017 r. - 520 zł, 3.05.2017 r. - 520 zł, 1.06.2017 r. - 520 zł, 2.07.2017 r. - 520 zł, 3.08.2017 r. - 520 zł, 3.09.2017 r. - 520 zł i 15.09.2017 r. 1415,11 zł, łącznie 13 175,11 zł, wskazując jako tytuł „spłata zadłużenia” lub „spłata kredytu”. Dodatkowo w dniu 25.10. 2017 r. na powyższy rachunek wpłacono kwotę 445,03 zł tytułem „Rata kredytu R. T. /odsetki za opóźnienie/”, wyliczając odsetki od kwoty zasądzonej wyrokiem zaocznym z dnia 29 sierpnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt I C 438/17.

Pozwany w dniach 11 sierpnia 2016 r., 28 sierpnia 2016 r. i 30 sierpnia 2016 r. dokonał też trzech przelewów na sumę 4 509,29 zł, bez wskazania tytułu spłaty, które dokonane były na rachunek nr (...), wskazując, że jest to „spłata wierzytelności Banku (...)” oraz „Spłata całej wierzytelności Banku (...)”.

**Dowód:**wydruki operacji bankowych pozwanego z dnia z dnia 15 września 2016 r., 21 września 2016 r., z dnia 2 października 2016 r., z dnia 1 listopada 2016 r., z dnia 5 grudnia 2016 r., z dnia 4 stycznia 2017 r., z dnia 5 lutego 2017 r., z dnia 5 marca 2017 r., z dnia 5 kwietnia 2017 r., z dnia 3 maja 2017 roku, z dnia 1 czerwca 2017 r., z dnia 2 lipca 2017 r., z dnia 3 sierpnia 2017 r., z dnia 3 września 2017 r. i z dnia 15 września 2017 r.; wykaz wpłat dokonanych na konto podane przez (...) SA we W. z dnia 30 listopada 2018 r.; zeznania świadka K. T.; przesłuchanie pozwanego.

Pismem z dnia 21.03.2019 r. pełnomocnik pozwanego zwrócił się do (...) Banku (...) SA w W. o rzetelne rozliczenie pozwanego z wszystkich powyższych umów, wskazując iż z konta jego rodziców potrącono i przelano łączną kwotę 19 804,19 zł. W odpowiedzi na to pismo, udzielonej w dniu 24 kwietnia 2019 r., (...) Banku (...) SA poinformowała, że z przeprowadzonej analizy wynika, iż wpłaty dokonywane na rachunek (...) były rozliczane na spłatę kredytu z umowy nr (...). Od 15.09.2016 r. do 25.10.2017 r. na ww. rachunku odnotowano wpłaty w łącznej kwocie 13 620,14 zł. Wpłaty dokonane przed sprzedażą wierzytelności, tj. 22.06.2017 r., w łącznej kwocie 10 200 zł zostały rozliczone przez Bank na spłatę zadłużenia, natomiast wpłaty dokonane po dacie sprzedaży wierzytelności w łącznej kwocie 3 420,14 zł zostały przekazane przez Bank do nabywcy wierzytelności, tj. (...). Serwisantem zaś funduszu obsługującym wierzytelność jest (...) SA we W..

Środki pobierane z rachunku pozwanego nr (...) w łącznej kwocie 2 344,38 zł zostały natomiast rozliczone na bieżące raty kredytu zgodnie z poniższym rozliczeniem:

- z dnia 12.08.2015 r. kwota 298,45 zł,
- z dnia 12.09.2015 r. kwota 298,45 zł,
- z dnia 12.10.2015 r. kwota 298,45 zł,
- z dnia 12.11.2015 r. kwota 298,45 zł,
- z dnia 12.12.2015 r. kwota 292,97 zł,
- z dnia 07.04.2016 r. kwota 857,61 zł (na raty za styczeń, luty i częściowo marzec 2016 r.)

Na zadłużenie z tytułu umowy o kartę kredytową nr (...) od dnia 15.06.2016 r., tj. od momentu przeksięgowania na konta windykacyjne, do dnia 22.06.2017 r., tj. do dnia sprzedaży wierzytelności, nie odnotowano żadnej wpłaty na spłatę zadłużenia.

Zadłużenie z tytułu umowy o kredyt gotówkowy nr (...) zostało spłacone całkowicie bez windykacji w dniu 25.10.2016 r.

Umowa o limit w rachunku osobistym nr (...) została natomiast wypowiedziana pismem z dnia 03.08.2016 r. ze względu na brak wpłat kwot na rachunek w ustalonej w umowie wysokości. W związku z brakiem spłaty zobowiązania w wyznaczonym w wypowiedzeniu terminie zadłużenie stało się, w całości wymagalne i przeksięgowane do windykacji. Od momentu przekazania limitu do windykacji, tj. od 25.10.2016 r. do dnia sprzedaży wierzytelności, tj. do 30.10.2017 r., nie odnotowano żadnych wpłat na spłatę tego zadłużenia.

**Dowód:** pismo pełnomocnika pozwanego skierowanego do (...) Banku (...) SA w W. z dnia 21 marca 2019 r. i odpowiedź na to pismo udzielona przez Rzecznika Klienta Banku z dnia 24 kwietnia 2019 r. oraz pismo pozwanego skierowane do (...) Banku (...) SA w W. z dnia 30 maja 2019 r.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo jest zasadne w części.

W niniejszej sprawie, w zakresie który był przedmiotem rozstrzygnięcia, niesporne było, że pozwany zawarł umowy bankowe z Bankiem (...) SA z siedzibą we W.: w dniu 6 sierpnia 2016 r. o numerze (...) i faktycznie w dniu 18.03.2015

r. (a nie 15.06.2016 r., jak błędnie wskazał pozwany) o numerze (...), jak też i to, że (...) SA w drodze umowy cesji z dnia 10 listopada 2017 r. przeniósł wierzytelności z powyższych umów na rzecz powodowego Funduszu. Fakty te zostały bowiem przyznane przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Sporna natomiast pozostawała podnoszona przez pozwanego kwestia uzgodnieniu przez strony umów dobrowolnej spłaty w ratach zadłużenia z tytułu także powyższych umów i ostatecznie spłaty przez niego dochodzonej pozwem należności w całości. Z dokumentów złożonych przez pozwanego w postaci dowodów przelewów i wpłat dokonywanych na rachunek nr (...) wynika, że w okresie od 15 września 2016 r. do 15 września 2017 r. dokonano przelewów z rachunku J. T. w łącznej kwocie 13 175,11 zł, wskazując jako tytuł „spłata zadłużenia” lub „spłata kredytu”. Rachunek ten był jednak podany w wezwaniu do zapłaty z dnia 5 września 2016 r., kierowanym do pozwanego przez (...) SA z siedzibą we W. w imieniu Banku, ze wskazaniem tytułu zadłużenia w powyższej kwocie z tytułu umowy kredytu nr (...). Zatem wpłaty w tej łącznej kwocie na wskazany wyżej rachunek zaliczane były tylko na poczet tego zadłużenia. Stąd Sąd przyjął, że w istocie zobowiązanie pozwanego z tej umowy zostało spełnione w całości.

Inaczej rzecz się ma ze spłatą zadłużenia z umowy o kartę kredytową nr (...). Pozwany przedstawił bowiem także trzy dowody przelewu z sierpnia 2016 r. na sumę 4 509,29 zł, bez wskazania tytułu spłaty, które dokonane były na rachunek nr (...), niebędący rachunkiem przeznaczonym do spłaty limitu kredytowego ani niepowiązany z innym zobowiązaniem. Nie wiadomo więc, jakiego zadłużenia dotyczyły te wpłaty, a biorąc pod uwagę, że w przy ostatniej wpłacie z 30 sierpnia 2016 r. wskazano, że jest to „spłata całej wierzytelności Banku” wynika stąd, że powyższe przelewy nie dotyczyły zobowiązania dochodzonego pozwem. Wprawdzie pozwany powoływał się na rozmowę telefoniczną z przedstawicielem (...) SA, że uzgodnieniem spłaty ratalnej objęte są wszystkie jego zobowiązania, jednak nie przedstawił dowodów potwierdzających spłatę jego zadłużenia wobec strony powodowej z innego tytułu, w sposób uzasadniający istnienie nadpłaty, ani nie przedstawił dowodów wpłaty na poczet zadłużenia dochodzonego pozwem. Trzeba też zauważyć, że z pisma Rzecznika Klienta Banku z dnia 24.04.2019 r., a więc sporządzonego już w toku postępowania w niniejszej sprawie, wynika wprost, iż z tytułu umowy o kartę kredytową nr (...) od dnia 15 czerwca 2016 r., tj. od momentu przeksięgowania na konta windykacyjne, do dnia 22 czerwca 2017 r., tj. do dnia sprzedaży wierzytelności, nie odnotowano żadnej wpłaty na spłatę zadłużenia. Podsumowując więc, wpłacone przez pozwanego kwoty 13 175,11 zł, 4 509,29 zł i 445,03 zł, jak też pobrana przez Bank kwota 2 119 zł, nie mogły być zaliczona na poczet należności w niniejszej sprawie.

Z przeprowadzonych więc przez Sąd dowodów wynika zatem, że pozwany nadal posiada zadłużenie z tytułu spłaty umowy o kartę kredytową nr (...), przy czym Sąd przyjął, że zadłużenie to obejmuje tylko – w oparciu o W. z elektronicznego załącznika do Umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 listopada 2017 r. – kwotę należności głównej wynikającej z powyższej umowy, to jest w wysokości 4 027,90 zł. Wprawdzie strona powodowa podnosiła, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód tego, iż określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności, a w świetle zaś art. 194 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego ma walor dokumentu prywatnego, nie wykazała jednak, jaka część z kwoty kapitału i kwoty odsetek, wskazanych w tym wyciągu, wynikają z zobowiązania z umowy nr (...). Pośrednim natomiast dowodem istnienia nadal tego zobowiązania jest okoliczność, że na rozprawie w dniu 16 września 2020 r. pełnomocnik pozwanego złożył do akt sprawy dwa pisma kierowane do pozwanego przez (...) SA w Ł. z dnia 3 marca 2020 r. i z dnia 2 czerwca 2020 r., wzywające pozwanego do zapłaty zadłużenia na rzecz strony powodowej w niniejszej sprawie z tytułu wierzytelności wynikającej tylko z umowy nr (...). Natomiast pozwany nie wykazał, że spełnił dochodzone pozwem świadczenie z umowy nr (...), zaś wysokość wszystkich zobowiązań nie została przez niego wykazana tak, by uznać, że wpłacił on na inne zobowiązania więcej niż był zobowiązany, wobec czego nadpłata mogłaby zostać zaliczona na poczet roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w punktach I i II wyroku.

Odnośnie rozliczenia kosztów procesu należy na wstępie wskazać, że zgodnie z przepisem art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe

niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zgodnie z kolei z przepisami art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W świetle wskazanych przepisów do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć: opłatę od pozwu w kwocie 250 zł, wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1 800 zł i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje łącznie kwotę 2 067 zł. Z kolei na koszty procesu poniesione przez pozwanego składały się: wynagrodzenie reprezentującego go adwokata w kwocie 1 800 zł i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje łącznie kwotę 1 817 zł.

Według natomiast przepisu art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Taka też sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, gdyż strona powodowa wygrała sprawę w 64,54%, natomiast pozwany w 35,46%. Oznacza to, że stronie powodowej z tytułu kosztów procesu należał się zwrot kwoty 1 334,04 zł (2 067 zł x 64,54%), a pozwanemu – kwoty 644,31 zł (1 817 zł x 35,46%). W związku z tym pozwany winien zwrócić stronie powodowej kwotę 689,73 zł (1 334,04 zł – 644,31 zł) tytułem części kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.